

406,8.

*De meriti alate fignis conditionis atq; veritatis
fama condecorata.*

X 2316448

II f
1333

QVOD PERENNE AC IMMORTALE ESSE MERVIT
NOMEN

RICHTERIANVM,

VOLENTIBVS ET FAVENTIBVS,
EPHORO MAXIME REVERENDO, AC VTRIVSQVE ORDINIS
PATRIBVS GRAVISSIMIS,
RELIQVISQVE ITEM VIRTVTIS, AC PIETATIS
PRAECIPVE, AESTIMATORIBVS,

ET HOC ANNO S. R. CIOCCXXIV, V NON. MARTIAS,
PETRVS Böhme, Freiberg,

BONVS AC DILIGENS ALVMNVS NOSTER,
IN MEMORIAM

ORATIONE, DE SALVTARI CONCORDIAE FORMVLA,
HABENDA, REVOCABIT,

QVOD ITA DECENTER AC RITE INDICAT

M. SAM. MOLLERVS, G. R.

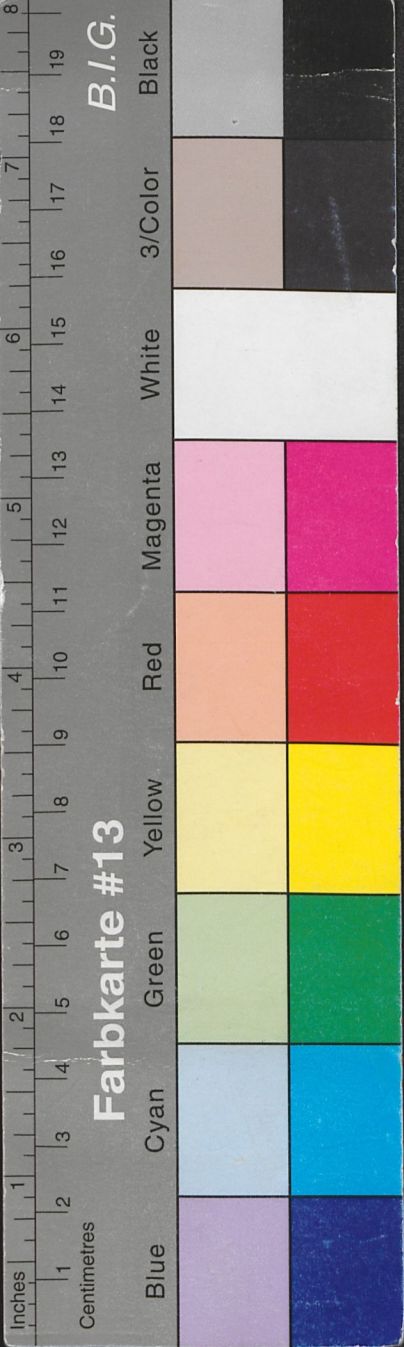
FREIBERGAE,
LITTERIS MATTHAEI.

 Vando famæ decus mulieribus, quæ virtuti operam dant eaque ornari volunt maxime, assertum est; idem, num in puerilem quoque ætatem cadat, ipsamque radiis, eodem sole accensis, illustret, porro in quæstionem venire possit? Haud facile de illis, qui pueri majores dicti, juvenibusque propiores, nucibus jam pridem relictis, ad egregia non modo facinora sese accingunt, sed etiam, quoniam spiritus calent, ipseque sanguis terret, ac eos periculi contemtor animus incitat, stupendæ virtutis monumenta edunt, præmiaque illis referunt debita, aliquis dubitet. Sed istos ego mihi propono, quorum plerumque, per ætatem infirmiore, infirmior, atque parum operosa & efficax ipsa vita est, nec talis, quæ magna vel intelligat, vel destinet, vel capiat, vel etiam patrare possit. Velut enim suam omnia maturitatem expectant, ac arbores imprimis vires antea sibi quasdam colligunt, quam flore se induant, & fructus, quorum spes agricolam aluit, proferant; ita non secus cum hominibus ipsis agitur, quod non subito illa sese vis humana exferit, sed primo in massa latet quasi involuta rudiore, hinc emicat paulatim, & gliscit, ac demum, opera edendo luce digna conspicitur pariter & approbatur. Sufficit proinde pueris, si, quo natura feruntur, vivere cum sui æqualibus possint; sunt illi, si, quæ appetunt, nanciscantur, contenti; rebusque nec magnis, nec arduis, sed illis modo, quæ sensibus eorum blandiuntur, dediti, iras facile, pro levibus noxis, colligunt juxta & ponunt, ceterum in actionibus affectibusque omnium inconstantissimi. Neque etiam, si, quando infirmitati suæ vivunt obnoxii, ista curent saltem, ac patiantur, id ipsis fraudi esse possit; elicitur enim ex his, quæ iisdem adhærent, labeculis, bonum illud, cujus in vita usus est præstantissimus, quodque, illis penitus absterfis, magis ac magis confirmatur deinde, ac prævalefcit. Sunt vero, qui naturæ suæ bonitate, atque exemplis etiam rectis disciplina que adjuti, istis sese impedimentis mature liberant; sunt & alii, qui, cum aut hebetioris sint ingenii, aut etiam subsidiis, per quæ emendari debebant, destituantur, hærent, & cum pueritia ac infirmitate ista diutissime colluctantur. Conferre aliquid, si ab stirpe bona, bonoque parentum sanguine, filii cum innocentia existimationem, tum ipsius aliquam virtutis trahant indolem, nemo inficiabitur; accedat vero & magistrorum cura, opus est, quæ velut inchoatum illud opus suscipiat, susceptumque delineet, atque deinde etiam, quantum ejus fieri queat, informet. Tamen vero in equis juvenicisque patrum virtus est, ac alites ipsi eandem cum parente naturam
for.

fortiuntur, eundemque in pennis colorem, inque cantu vocem referunt: neque tamen id ipsum in hominibus perpetuum est, qui a stemmate deficient. sæpe suo, omnemque sibi a majoribus relictam gloriam evertunt. Nec minus e contrario illud fieri aliquando solet, ut vel obscuris, ignobilibus ac malis etiam filii probi proveniant parentibus: factumque esse, ut Wilhelmus I, Rex Neapolitanus, ob barbaram ingenii dicitatem Mali, filiusque contra ea, inculcata morum sanctitate, Boni cognomen trahe- ret, historici testantur. Vid. Collenutii Histor. Neapol. L. III. Sæpe enim malorum evelluntur fibræ, si mali vivant cum melioribus, eorum- que mores imitentur; bona vero suffocantur semina, his puer si applicetur, qui mali sunt, atque ab omni virtutis prave abhorrent commer- cio: auferunt utraque, ubi cum suis similibus vivant, qui adolefcunt, ac ingenii ita sui & vitia & decora amplificant. Sed fieri etiam solet, ut veluti malitia, sic & ipsa in pueris sapientia quædam præmatura ætatem suppleat: quæ autem, quod rara admodum ac insolens est, eo ipso, dum admirationem sui concitat, famæ simul atque existimationis aliquod instar iisdem conciliat. Quando enim isti aliquid, quasi non suum, exhibent, unde illud, quibusve au- xiliis venerit? plerumque inquiritur: quod si nec arte, nec glaucomate aliquo contigisse appareat, portentosi subesse aliquid, eamque altioris indaginis rem existere, facile cognoscitur. Utrum vero quod ita præcox, durabile iuxta & constans semper esse soleat? ego non asseram: sunt enim, qui eo sa- pere puerum existiment, quod sapere nesciat; quoniam, qui puer puerili æ- tate non sit eadem matura, vix maturus ipse queat esse, atque ejusmodi inge- niorum genus aut facile extingvatur deinde, aut raro ad frugem perveniat. Placent enim oculis & palato vernæ maturitatis fructus, sed nec ætatem te- runt ipsi nec, invalido evanidoque nutrimento, aliquam corpori ventriculo- que firmitatem præstant: ita vero & senilis ista puerorum juvat, delectatque sapientia, sed robore suo, ac animi sustentandi virtute destituitur. Tale fuit Hermogenis Sophistæ ingenium, qui in pueritia senem, inque senectute pue- rum egisse dicitur: talis item Carolus Crassus, cui, cum ante ætatis cursum sapientior visus esset, ætate provento, nepos, raro exemplo, patruo curator adjunctus est. Omnium sermone nunc trimulus ille, de quo literæ publice scriptæ mentionem faciunt. Christianus tertur Heinikenius, qui ea, tantilla ætate, doctrinæ edit specimina, quam adultiores sequuntur multi, non omnes vero, tametsi velint, quod animi quædam impotentia illud prohibet, assequuntur. Sed una illud ferunt istæ, eundem cum infirmis simi corporis, cum

RA 1333
tum nauleantis ita stomachi esse, ut, ab cibis abhorrens solidioribus, unus nutricis opem impleret, atque ejusdem modo opibus tenuem ac dubiam vitam valetudinemque suam sustentet. Hic enim quantum corpori decedit, tantum animo additur? sed hoc ipso nimis imperitante, haud illud, spiritibus, quibus ea, per quam homines virent, ac ipsa vegeta pariter atque acrior vita redditur, exhaustis, non potest flaccescere. Sed tamen nec rarior ille, qui se tanto molimine prodit, impetus, nec ipsum laudis, quae in pueris invenitur, studium, fama, quae omnia effatur, quaeque bona sunt elogiis suis ornata, destituitur; & si praematura virtus ea subito saepenumero evanuit, eandem durasse etiam, ac indies vires adauxisse suas, multis experimentis vincitur. Sexennis, apud Chironem educatus, Achilles, quem Pindarus Nem. Od. III. versibus suis celebrat, magna opera ferri brevioris jaculam vibrans, leonibus caedem molitus, a prosque confectos ad magistrum custodemque suum apporasse dicitur. Lulum hunc ejus fuisse conatum, bene Schmidius admonet; sed & hac ratione maximi momenti negotia pueros quandoque minatos esse, atque professos, Muretus Libr. XIII, Var. Lect. c. 9. observavit. Quae cum haud ignota Graecis essent, Olympiade XXXVIII puerorum ab illis quinquertium institutum est, ubi palmam tulit Eutelidas Lacedaemonius. Olympiade XLI iidem in cestuum pugnam admissi sunt, victore Phileta, Sibaritano; atque sicetiam temporibus proxime sequentibus rhedae atque carpenti, itemque pancraticum certamen, ac alia plura intrare, ac praemia, famamque sibi praeparare, coeperunt. Vid. Schmid. in Proleg. ad Pind. Trojae ludum majorum minorumve puerorum delectu ipse Augustus edidit: prisci decorique moris existimans, clarae stirpis indolem sic notescere, quanquam mox finem fecit talia edendi, quae vestis quibusdam, lapsu debilitatos esse suos, periculumque valetudinis adiisse. Sveton. in Vit. Aug. Cap. XLVIII. Jam in schola literarum rudimentis intentum Ciceronem clarum fuisse puerum, Plutarchus commemorat. Quarum enim ubi per aetatem capax fuit, tanta in eo eluxit indoles, tantumque inter pueros nomen ac laudem sibi comparavit, ut eorum excitati parentes ad ludum, Ciceronem aequae ac ingenii ipsius acumen contemptaturi, pergerent, agrestioribus, cum cernerent, in media eos caterva, Ciceronem, honoris causa, per vias stipantes, filiis suis succensentibus. Hugonem huic, ommissis aliis, addo Grotium, qui puer admodum ingentia diviniore ingenii edidit, monumenta, poeticis lusibus praecipue deditus, quibus undecennis, ita, ut clarissimorum Criticorum elogia mereretur, excelluit.

406,8.

*De perenni etale stupius emulditionis atq; uentatis
fama condecorata.*

X 2316448

II f
1333

QVOD PERENNE AC IMMORTALE ESSE MERVIT
NOMEN

RICHTERIANVM,

VOLENTIBVS ET FAVENTIBVS,
EPHORO MAXIME REVERENDO, AC VTRIVSQUE ORDINIS
PATRIBVS GRAVISSIMIS,
RELIQVISQUE ITEM VIRTVTIS, AC PIETATIS
PRAECIPVE, AESTIMATORIBVS,

ET HOC ANNO S. R. CIOIOCCXXIV, V NON. MARTIAS,
PETRVS Böhme, Freiberg,

BONVS AC DILIGENS ALVMNVS NOSTER,
IN MEMORIAM

ORATIONE, DE SALVTARI CONCORDIAE FORMVLA,
HABENDA, REVOCABIT,

QVOD ITA DECENTER AC RITE INDICAT

M. SAM. MOLLERVS, G. R.

FREIBERGAE,
LITTERIS MATTHAEI.

BIBLIOTHECA
POMERANIANA

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)

